

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П -1 У. 4685/17
02.10.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., из ..., ..., коју заступа пуномоћник Бранимир Марковић, адвокат из Власотинца, 22 дивизије 37, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ради поништаја решења, број: 46-00-00241/2016-13 од 07.02.2017. године, уз учешће заинтересованих лица: Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Лесковцу, и Општина Власотинце, чији је законски заступник Правобранилаштво општине Власотинце, у предмету враћања имовине, након усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд број: 46-00-00241/2016-13 од 07.02.2017. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, Београд, да тужиљи А.А., из ..., накнади трошкове управног спора у износу од 13.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Ниш, број: 46-042226/2014 од 06.10.2015. године, којим је у целости одбијен њен захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника пок. Б.Б., бив. Из ..., и то пекаре са просторијом за

продају и магацин у ..., ул. ..., кп. бр.

Тужилца, тужбом поднетом 28.03.2017. године, оспорава законитост решења туженог органа, и наводи да није тачан навод туженог да није доставила акт о подржављењу. Напротив, тужилца је уз захтев, а и касније доставила доказе о подржављењу имовине и то решење Народног одбора општине Власотинце, којим је, између осталих, њеној правној претходници сада пок. В.В., бив. Из ..., одузета непокретност са поседовног листа бр. ... кп. бр. ... површине 642 м², од чега под зградом 314 м². У том решењу се јасно наводи шта се одузима, па тужилца сматра да је то довољан доказ у смислу одредби Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, због чега предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице општина Власотинце, је преко законског заступника, дало одговор на тужбу 30.05.2017. године у коме наводи да је оспорено решење правилно и на закону засновано, и да се њиме не повређује закон на штету тужилце. Што се тиче навода тужилце да је током управног поступка пред првостепеним органом доставила акт подржављења, и то решење Народног одбора општине Власотинце бр. 03-.../16 од ...1960. године у ком збирном решењу је њеној правној претходници, одузета непокретност са поседовног листа ... парцела бр. ... површине 642 м², од чега под зградом 314 м², заинтересовано лице истиче да се ту ради о збирном решењу Народног одбора општине Власотинце којим се утврђује да су са даном 26.12.1958. године, као даном ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта национализована и постала друштвена својина све изграђене и неизграђене катастарске парцеле у ужем градском грађевинском реону, где је на редном броју 187. национализована и постала друштвена својина и кп. бр. ..., при чему то решење није имало за последицу депоседирање и одузимање пословних просторија и грађевинског земљишта изседа бивших власника. С обзиром на наведено заинтересовано лице сматра да напред наведено збирно решење није акт подржављења који се може уподобити смислу и правној природи акта подржављења у смислу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Управни је дана 02.10.2017. године, одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), у присуству пуномоћника тужилце и у одсуству уредно позваног туженог органа и законских заступника заинтересованих лица Републике Србије и општине Власотинце, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужилце је на усменој јавној расправи остао у свему при наводима тужбе, указујући да решење Народног одбора општине Власотинце бр. 03-.../16 од 05.01.1960 године, јесте доказ о подржављењу. Према томе диспозитив оспореног решења је у супротностима са разлозима датим у оспореном решењу, као и доказима који су изведени у првостепеном решењу. Сматра да се заправо ради о

правном питању односно суд треба да цени да ли је предметно решење акт о подржављењу па стим и да одлучи. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, те туженог обавезе да тужиљи накнади трошкове управног спора за састав тужбе од 6.000,00 динара и за приступ јавној расправи у износу од 7.500,00 динара и основом судских такси по одмерењу суда.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари и речи странака на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након одржане јавне расправе у смислу одредби члана 2., члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, Управни је нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, тужиља је дана 03.03.2014. године, поднела првостепеном органу захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење, бившег власника пок. Б.Б., а као предмет захтева наведена је пекара са просторијом за продају и магацин у ..., ул. ..., кп. бр. По спроведеном поступку првостепени орган је закључио да је захтев неоснован, из разлога што подносилац захтева уз исти није доставио обавезан доказ из члана 42. став 4. тачка 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, и то исправу, акт о подржављењу имовине означеног у захтеву бившег власника сада пок. Б.Б., бив. Из ..., који доказ мора бити приложен уз сваки захтев, нити је наведен назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, због чега је захтев подносиоца неоснован у целисти, те је захтев одбио. Против овог решења тужиља је изјавила жалбу, коју је тужени одбио применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, јер жалиља није доставила акт о подржављењу имовине, у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Одредбом члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, („Службени гласник РС“, бр. 72/11...88/15) под актом о подржављењу подразумева се правни акт који је имао непосредно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине.

Одредбом члана 1. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58) је прописано да се национализују и постају друштвена својина најамне стамбене зграде и најамне послове зграде (став 1.); у градовима и насељима градског карактера национализују се и постају друштвена својина и грађевинска земљишта (став 2.).

Одредбом члана 38. став 1. истог закона је прописано да грађевинско неизграђено земљиште које је национализовано остаје у поседу ранијег сопственика све док га он на основу решења Општинског народног одбора не преда у посед општини или другом лицу, ради изградње зграде или другог објекта или ради извођења других радова.

Наиме, у списима предмета се налази решење Народног одбора општине Власотинце, бр.03-.../16 од 05.01.1960. године, које је тужила доставила уз захтев, које је донето применом одредбе члана 58. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, којим се утврђује да, су са даном 26.12.1958. године, као даном ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, национализована и постала друштвена својина сва наведена изграђена и неизграђена грађевинска земљишта ближе наведена у том решењу, при чему је тачком 187. тог решења, земљиште уписано код уреда за катастар у ..., катастарска општина ..., поседовног листа број ..., парцеле број, површине 642 квадратних метара, од тога под зградама 314, сопственика на дан 26.12.1958. године В.В., које се може уподобити смислу и правној природи акта подржављења у смислу одредбе члана 42. став 4. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Стога се не могу прихватити као правилни разлози туженог да у конкретном случају нису испуњени услови за враћање имовине и обештећење, јер жалила није доставила акт о подржављењу имовине, у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Будући да са наведених разлога одлука дата у диспозитиву оспореног решења не произлази из разлога садржаних у образложењу и доказа који се налазе у достављеним списима, учињене су повреде правила поступања прописаних одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари.

Следом изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле Управни суд је, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде. У поновном поступку тужени орган ће донети ново и на закону засновано решење, имајући у виду правно схватање и примедбе суда изнете у овој пресуди, којима је везан сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку о трошковима управног спора тужиоца, као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и применом чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије", бр.72/11), чије се одредбе сходно примењују у управном спору у смислу члана 74. Закона о управним споровима. Имајући у виду успех тужиле у овом спору, суд је обавезао туженог да тужили надокнади трошкове управног спора у износу опредељеном на расправи и то за састав тужбе од стране адвоката износ од 6.000,00 динара, за заступање на рочишту износ од 7.500,00 динара. Суд није посебно разматрао захтев тужиле за накнаду трошкова судске таксе, имајући у виду да је одредбом члана 38. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" број 72/11...142/14), прописано да стицање имовине и остваривање обештећења по овом закону не подлеже плаћању ни једне врсте пореза, административних и судских такси.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана: 02.10.2017. године, II-1 У. 4685/17

Записничар,
Драгана Ранђеловић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ